

III.

INVLOEDEN EN ONTMOETINGEN.

De technische ontwikkeling van Fantin begint reeds in zijne ouderlijke omgeving. Zijn vader Jean Théodore copieerde in Grenoble en later in Parijs, waar hij in de Italiaansche afdeeling van het Louvre als regel werkzaam was. Toen Henri tien jaar oud was stond zijn vader hem reeds toe op het atelier te werken. Hij copieerde vlijtig mee, maar zijn eigenlijke eerste vrije onderricht veroverde hij zich als jongen geheel op eigen initiatief, op een avondcursus van een teekenschool in de rue de l'école de Médecine. Hij was toen nauwelijks 15 jaar. Vervolgens kwam hij in de morgenuren op het atelier van Lecoq de Boisbaudran, ondanks de tegenwerpingen van vader Fantin, die zich de hulp van den zoon hoe langer zoo meer zag ontglippen.

In tegenstelling tot de schilderkunstige richting van dien tijd, die zich uit het atelier naar het z.g. plein-air verplaatste en zich op „natuurlijke waarheid” beriep om het z.g. hoofd-werk te bestrijden, bleef Lecoq de Boisbaudran hechten aan de oefening van de schilderkunstige memorie. Men zou heden ten dage zijn p r a k t i j k betwisten (hij liet n.l. uit de herinnering schilderen het een of ander schilderij uit het Louvre), doch h e t b e g i n s e l is niet van minder betekenis en sluit wonderwel aan bij de klachten van Baudelaire, die in een periode van bloei van landschappelijke kunst herhaaldelijk de gevaren zag van een t e slaafsche volgzzaamheid van de natuurlijke werkelijkheid voor geest- en verbeeldingskracht.

Drie à vier jaren bleef hij daar, zich voortdurend ontwikkelende en met zijn werk bewijzende, hoe het voorbeeld van het verleden niet, zooals men dikwijls te algemeen hoort beweren, fnuikend is voor de zelfontwikkeling, doch ondanks de momenteele ontmoedigingen zijn diepere aanvurende macht niet mist. Fantin schuwde de studie van het werk der oude meesters allerm minst. Jaren lang heeft hij als een ijverig werkman in het Louvre gecopieerd en daarmee in het onderhoud van een zieke zuster en zijne ouders voorzien, toen zijn vader niet meer werken kon. Doch uit pure lust bezocht hij de keizerlijke bibliotheken om er de gravures van oude meesters te zien.

In 1854 wordt hij tot de academie toegelaten, maar de heeren meenden hem voortdurend te zien achteruitgaan en zoo is zijne verdwijning daar niet lang uitgebleven. De eenige plein-air studies van Fantin dateeren ook uit die jaren, toen bij den vijver van Villebon (in de buurt van de bosschen van Meudon) naaktstudies werden geschilderd.

Al deze feiten wijzen er reeds op, dat Fantin niet ten volle zal behooren tot de toen geheeten groep der realisten, later impressionisten. Evenmin behoort hij bij de revolutionairen, die zich in 1874 constitueeren tot de „onafhankelijken”.

Toch vergist men zich, als men hem voor een volgzzaam man van conven-